
Το καθεστώς εξαίρεσης και η διαρκής κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης ως τεχνολογία διακυβέρνησης, ως η νέα κανονικότητα του συστήματος.

Εισήγηση 1^η ημέρας στο πλαίσιο διημέρου εκδηλώσεων που διοργανώθηκε στις 4-5/4/25 στο κατελιγμένο κοινωνικό κέντρο «Ζιζάνια» από πρωτοβουλία ομάδων και συνελεύσεων της κοινότητας της κατάληψης.

* ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4/4, στις 19.00
Το καθεστώς εξαίρεσης και η διαρκής
κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης
ως τεχνολογία διακυβέρνησης, ως η νέα
κανονικότητα του συστήματος.

* ΣΑΒΒΑΤΟ 5/4, 19.00
Μαύρες τρύπες και περιστρεφόμενοι
καθρέπτες: εγκλεισμός, μιανρά σώματα
και βιωματικές αφηγήσεις.

Αφορμή για τη θεματική της σημερινής εκδήλωσης στάθηκε η συζήτηση που άνοιξε στη συνέλευσή μας, καταλήγοντας στην έκδοση μιας μικρής 8σέλιδης μπροσούρας τον Γενάρη του '24 με αφορμή τα γεγονότα σε αγώνα βόλει στον Ρέντη στις 07/12/2023 και τη συστημική διαχείριση που ακολούθησε ως και σήμερα που εξελίσσεται η δίκη. Μια συζήτηση που αποτέλεσε συνέχεια της δραστηριοποίησης της συνέλευσής μας απέναντι στα κατασταλτικά μέτρα και τις υποχρεωτικότητες που επιβλήθηκαν την περίοδο της Covid 19.

Πέρα από την αφορμή που πυροδότησε την εσωτερική μας συζήτηση, στην προσπάθειά μας να ανιχνεύσουμε, να κατανοήσουμε και να αναλύσουμε τη στρατηγική που υιοθετεί η κυριαρχία τα τελευταία αρκετά χρόνια, θεωρούμε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης ως τη μόνιμη πλέον μορφή διακυβέρνησης με συνεχείς εναλλαγές σε κρισιακές επικλήσεις. Το σύστημα φαίνεται να ισορροπεί πάνω σε μια διαρκή συνθήκη έντασης, που λαμβάνει το χαρακτήρα αλληλουχίας διαδοχικών, επαναλαμβανόμενων και αλληλοτροφοδοτούμενων κρίσεων (χρηματοπιστωτικού τομέα, κρατικού χρέους, περιβαλλοντική, μεταναστευτική, υγειονομική κρίση της Covid-19 κτλ), που συνθέτουν όμως μια συγκεκριμένη παγκόσμια πραγματικότητα. Πρόκειται για διαρκή εναλλαγή φάσεων ανάμεσα στις εκάστοτε οριζόμενες περιόδους «έκτακτης ανάγκης» και «κανονικότητας», κατά τη διάρκεια των οποίων η δεύτερη ομαλοποιεί και ενσωματώνει τις νέες θεσμίσεις που έφερε η πρώτη υπό τη μορφή «έκτακτων μέτρων». Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει καμία επιστροφή σε οποιαδήποτε παλαιότερη συστημική και κοινωνική «ισορροπία» - «κανονικότητα», αλλά κάθε φορά επιβάλλεται μια νέα της μορφή, επιχειρώντας να κανονικοποιήσει την διαρκή επέκταση και το βάθος της κοινωνικής ερημοποίησης, θεσμίζοντας παράλληλα νέες μορφές κοινωνικών διακρίσεων, βαθαινοντας τις ρατσιστικές διακρίσεις και την ταξική διάρθρωση.

Το ζήτημα που τίθεται πλέον από την κυριαρχία δεν κινείται τόσο στη λογική της «επίλυσης – απάντησης» στην εκάστοτε κρίση -αφού αυτή παρουσιάζεται περίπου σαν «φυσικό φαινόμενο» αποκομμένο από τις πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές αιτίες πρόκλησής του- αλλά στην κατεύθυνση της ορθότερης και αποδοτικότερης διαχείρισης. Το κράτος ανακηρύσσεται ως ο μοναδικός ικανός και αποτελεσματικός διαχειριστής των «κρίσεων» με καίρια στόχευση μεταξύ άλλων την επανεπιβεβαίωση της διαμεσολάβησης/επιβολής του συστήματος στις υποτελείς κοινωνικές ομάδες δημιουργώντας ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής. Είναι η μεθοδολογία μέσω της οποίας το κράτος εδραιώνει το ρόλο του ως εγγυητή της κοινωνικής ομαλότητας και της τάξης από τη μια και της προστασίας του «έθνους και του λαού» από την άλλη, ως διττές όψεις μιας ενιαίας κυριαρχικής στρατηγικής.

Καταστατικό κομμάτι αυτής της διαχείρισης είναι η ανάδειξη «έκρυθμων συνθηκών» και απανταχού παρόντων «κινδύνων» από καθημερινά «πολεμικά ανακοινωθέντα» δημοσιογράφων, κυβερνητικών στελεχών, κρατικών αξιωματούχων, επιστημόνων και κάθε είδους ειδικών. Είναι η ισχυροποίηση της ανάθεσης με συγκεντρωποίηση των αποφάσεων. Είναι η διακυβέρνηση με διατάγματα

κι η ανάδειξη της εκτελεστικής εξουσίας σε κυρίαρχο πυλώνα άσκησης της κρατικής πολιτικής, με παράλληλη υποστολή του καταστατικού αστικοδημοκρατικού μύθου περί διάκρισης των εξουσιών (νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική). Είναι η ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση της καταστολής, η διάχυση του φόβου, οι κάθε είδους περιφράξεις, η διαστολή του ορισμού του εγκλήματος, η περιθωριοποίηση και ποινική αντιμετώπιση μεγάλων κοινωνικών κομματιών, το μόνιμο «καθεστώς εξαίρεσης» των μεταναστ(ρι)ών, η καταγραφή-παρακολούθηση-καταστολή του «εσωτερικού εχθρού». Με αυτόν τον τρόπο η εξουσία διαμορφώνει κοινωνίες σε κατάσταση μόνιμου συναγερμού απέναντι σε αόρατους ή συγκεκριμένους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς φτάνοντας στις μέρες μας να επαναφέρει μια εκστρατεία συμμόρφωσης και πειθάρχησης της νεολαίας, ανοίγοντας την ατζέντα «παραβατικότητα ανηλίκων» και ενισχύοντας ακόμα και την ποινική μεταχείριση τους.

Πρόκειται για όψεις ενός σύγχρονου ολοκληρωτισμού, που καλλιεργεί και διαχέει το φόβο, την πειθάρχηση και τη στοίχιση πίσω από τις κρατικές προσταγές με τους στρατούς, τις αστυνομίες, τους μηχανισμούς προπαγάνδας και διαμόρφωσης της κοινής γνώμης, τα επιστημονικά επιτελεία, τις απαγορεύσεις και τις διαταγές. Απέναντι σε «ασύμμετρες απειλές», «ξένους εισβολείς», «αόρατους εχθρούς», «φυσικά φαινόμενα», «υγειονομικές βόμβες», η εκβιαστική ή ηθελημένη συστράτευση με τις κρατικές προσταγές και η συνακόλουθη υιοθέτηση πειθήνιας στάσης ορίζει, συγκροτεί και συνέχει το σώμα των «υγιών πολιτών», το οποίο απολαμβάνει τα αντίστοιχα προνόμια και λειτουργεί ως το φανταστικό αντίβαρο στους επικίνδυνους αντιφρονούντες (βλ. αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια) και τα μιάσματα (βλ. φτωχοποιημένα τμήματα και περισσευούμενοι πληθυσμοί). Το «υγιές» αυτό σώμα εμφορείται από και αναπαράγει όλο το εύρος των κοινωνικών σχέσεων και στερεοτύπων, από την συγκρότηση και υπεράσπιση των εθνικών, θρησκευτικών, έμφυλων ταυτοτήτων και διαχωρισμών μέχρι την ταξική διαίρεση της κοινωνίας, κάθε είδους ιεραρχίας και ανωτερότητας.

Η αφορμή:

Τα γεγονότα στον Ρέντη στις 07/12/2023 και η κρατική διαχείριση μέχρι σήμερα

Θέλοντας να διατυπώσουμε κάποια παραδείγματα θα μιλήσουμε σύντομα για την περίπτωση του Ρέντη που αναφέρθηκε αρχικά, ενός γεγονότος μικρής σχετικά κοινωνικής σημασίας που αναδείχθηκε σε κρισιακό επεισόδιο. Πρόκειται για ένα ακόμη στιγμιότυπο του τρόπου σύγχρονης διακυβέρνησης μέσω της επίκλησης μιας κατάστασης έκτακτης ανάγκης («η βία στα γήπεδα»), που θέτει έναν συγκεκριμένο πληθυσμό σε καθεστώς εξαίρεσης (οι οπαδοί εν προκειμένω), ορίζει αυτόν ως εσωτερικό εχθρό και εστία ανομίας (η εγκληματική οργάνωση των χούλιγκανς) απέναντι στην οποία πρέπει να προστατευτεί το κοινωνικό σώμα. Ταυτόχρονα, ως μοναδικός διαχειριστής των κοινωνικών υποθέσεων και εγγυητής της ομαλότητας παρουσιάζεται το κράτος και οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί (είτε πρόκειται για το αστυνομικοδικαστικό σύμπλεγμα είτε για μηχανισμούς χειραγώγησης όπως τα ΜΜΕ και οι κάθε είδους «ειδικοί της βίας»), επαναεπιβεβαιώνοντας και με αυτόν τον τρόπο την αναγκαιότητα ύπαρξής του και την κατοχή του μονοπωλίου της βίας.

Προς υπενθύμιση στις 7/12/2023 κάποιες εκατοντάδες μέτρα μακριά από γήπεδο στο Ρέντη όπου διεξαγόταν αγώνας βόλεϊ ανδρών Παναθηναϊκού-Ολυμπιακού ομάδα ατόμων επιτίθεται στις αστυνομικές δυνάμεις με αποτέλεσμα τον αρχικό τραυματισμό ΜΑΤατζή, ο οποίος κατέληξε έναν μήνα μετά. Δεκάδες διμοιρίες αποκλείουν το γήπεδο. Κανείς δεν μπορεί να πλησιάσει ή να αποχωρήσει από αυτό, ενώ όσοι/ες/α το επιχειρούν αντιμετωπίζονται με δακρυγόνα και χημικά. Εκατοντάδες φίλαθλοι παραμένουν φρουρούμενοι/ες/α στο εσωτερικό του γηπέδου και στη συνέχεια διαχωρίζονται με βάση έμφυλα και ηλικιακά κριτήρια (στις γυναίκες, τα παιδιά κάτω των 15 ετών και στους ηλικιωμένους επιτρέπεται κάποιες ώρες μετά να αποχωρήσουν αφού γίνει καταγραφή των στοιχείων τους). Οι υπόλοιποι φορτώνονται κατά δεκάδες σε κλούβες, μεταφέρονται στη Διεύθυνση Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη, δεν τους επιτρέπεται η επικοινωνία με δικηγόρους ή τους οικείους τους, δεν τους γνωστοποιείται ο λόγος κράτησής τους, ενώ υπόκεινται σε υποχρεωτική δακτυλοσκόπηση και λήψη γενετικού υλικού. Τις αμέσως επόμενες μέρες προφυλακίζεται ένας 18χρονος και σύντομα ανακοινώνεται η εξάρθρωση εγκληματικής οργάνωσης, που δρα από το 2019 και σε αυτό το πλαίσιο προφυλακίζονται δεκάδες οπαδοί με τη δικογραφία να παραμένει ανοιχτή ως τη δίκη η οποία ξεκίνησε πρόσφατα με 150 οπαδούς να κατηγορούνται ως μέλη εγκληματικής οργάνωσης.

Η κυριαρχία έχει τη δυνατότητα να συνδυάζει μορφές διακυβέρνησης, εναλλάσσοντας μορφές ήπιας και συναινετικής δημοκρατικής διαχείρισης με στοιχεία ολοκληρωτισμού. Σε αυτήν ακριβώς τη βάση έγινε ο διαχωρισμός των φιλάθλων εκείνο το βράδυ, θυμίζοντας την πολεμική διάκριση των «αμάχων» (γυναικών/παιδιών) από τους «μάχιμους» (άντρες), που βασίζεται στα πατριαρχικά πρότυπα και στη λογική της συλλογικής ευθύνης. Αντίστοιχα, η έωλη διαδικασία ταυτοποίησης και λήψης γενετικού υλικού εν μέσω της αοριστίας του καθεστώτος προσαγωγής, δικαιολογείται με βάση την έκτακτη ανάγκη (ανεύρεσης των δραστών).

Για άλλη μια φορά η μεθοδολογία που ακολουθήθηκε είχε την καταγωγική της βάση στα «αντι»τρομοκρατικά εγχειρίδια της εξουσίας, με διαρκή και καθημερινά «πολεμικά ανακοινωθέντα» από δημοσιογράφους και κρατικούς λειτουργούς, κορώνες αγανάκτησης για τους «χούλιγκαν-ταραξίες», εκβιαστική πρόκληση συναισθήματος συγκίνησης/ενδιαφέροντος για τον τραυματία και διαρκή καλλιέργεια του αισθήματος ανασφάλειας και απειλής από έναν ακόμα «εξωτερικό» (προς το υγιές κοινωνικά σώμα των φιλήσυχων πολιτών) κίνδυνο (οι προαναφερθέντες ταραξίες). Μια συνθήκη που δημιουργεί την αίσθηση της διαρκούς απειλής και της κατάστασης πολιορκίας προς το κοινωνικό σώμα.

Δύο προεξέχοντα παραδείγματα καταστάσεων εξαιρέσης

■ Covid-19: έκτακτη ανάγκη και υγειονομική απειλή

Υπάρχουν δύο παραδείγματα, που συμπυκνώνουν τις κορυφαίες από τις διαστάσεις που θίχτηκαν παραπάνω. Το πρώτο αφορά στις πολιτικές που αρθρώθηκαν σε τοπικό και διεθνές επίπεδο για την αντιμετώπιση της covid-19 ως «απειλή για τη δημόσια υγεία», ενώ το δεύτερο αφορά τη σταθερή τοποθέτηση των μεταναστ(ρι)ών σε καθεστώς εξαίρεσης από το ελληνικό κράτος.

Στην περίπτωση της covid-19 εφαρμόστηκε μια οριακά ταυτόσημη πολιτική από το σύνολο σχεδόν των κρατών του δυτικού κόσμου. Τα κράτη, μέσω των ειδικών και των εντολοδόχων των media, προχώρησαν στη διασπορά σε αδιανόητες δόσεις, προπαγάνδας που έφθανε στο επίπεδο των ψυχολογικών επιχειρήσεων, μέσω της διάχυσης του φόβου. Η καλλιέργεια αυτού του κλίματος είχε ως στόχο να καταστήσει τους υπηκόους απόλυτα δεκτικούς προς την «αδιαμφισβήτητη» κρατική αλήθεια, με την παράλληλη κοινωνική απομόνωση και τον στιγματισμό όσων την αμφισβητούσαν. Αυτό ήταν και το υπόστρωμα για να τεθούν σε εφαρμογή εντολές και πρακτικές, που αν δεν εφαρμόζονταν σε ένα περιβάλλον «έκτακτης ανάγκης» πολύ δύσκολα θα γίνονταν αποδεκτές. Έτσι λοιπόν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ο μισός πλανήτης τέθηκε σε καθεστώς καραντίνας (lockdown) και απαγόρευσης κυκλοφορίας. Κυριάρχησε η εντολή της κοινωνικής αποστασιοποίησης και ο περιορισμός των κάθε είδους μετακινήσεων με την εξαίρεση της απαξιωτικής αποστολής sms με τους έξι κωδικούς. Στη συνέχεια είδαμε την ευθεία συνέχεια των παραπάνω πολιτικών με τον άμεσα ή έμμεσα υποχρεωτικό εμβολιασμό, την δημιουργία «ασφαλών» υγειονομικών ζωνών (όπου όσοι δεν ήταν δεκτικοί προς τις κρατικές υποδείξεις αποκλείονταν), την επιβολή των υγειονομικών πιστοποιητικών και την προσπάθεια μετατροπής του μισού πληθυσμού σε ελεγκτή της υγειονομικής κατάστασης του υπόλοιπου μισού, μέσω του σκαναρίσματος των πιστοποιητικών. Όλο αυτό συνοδεύτηκε με την αναγόρευση των ανεμβολίαστων ως «απειλή για τη δημόσια υγεία» και τον στιγματισμό όσων διαφωνούσαν με τις κυρίαρχες πολιτικές ως «ψεκασμένους», με συνέπεια τον περιορισμό των ανεμβολίαστων από κοινωνικούς χώρους ή την εργασία και την οικονομική αφαίμαξη μέσω των αναστολών και των συνεχών διαγνωστικών τεστ.

■ Μετανάστ(ρι)ες σε διαρκές καθεστώς εξαίρεσης

Όσον αφορά τους/τις μετανάστ(ρι)ες, το ελληνικό κράτος (εναρμονιζόμενο με τις τακτικές της Ευρώπης-φρούριο, που δεν επιτρέπει την διέλευση των συνόρων της και με τη συνδρομή της FRONTEX) σταθερά τους/τις θέτει σε ένα καθεστώς εξαίρεσης. Σε μια συνθήκη όπου αντιμετωπίζονται στο όριο της «γυμνής ζωής»: ως άνθρωποι σε καθεστώς αορατότητας, χωρίς δικαιώματα, χωρίς πρόσωπο, χωρίς όνομα, χωρίς ιστορία, ως λογιστικό μέγεθος, νούμερα στατιστικών αποτροπής και θανάτων, εισροών και

εγκλεισμού, με μια διαρκή προπαγάνδα που τους παρουσιάζει ως «εισβολείς» και μιανό πληθυσμό απέναντι σε αυτό των υγείων «γηγενών». Αυτή η συνθήκη επιφέρει και την ιδιαίτερη αντιμετώπισή τους, με την ποινικοποίηση της μετακίνησης τους, με τις πολεμικές επιχειρήσεις αποτροπής διέλευσης των (χερσαίων και υδάτινων) συνόρων και τα push-backs. Εξέχουσα περίπτωση της ασκούμενης θανατοπολιτικής αποτελεί η βύθιση πλοιαρίου με μετανάστ(ρι)ες από το ελληνικό λιμενικό στην Πύλο, τον Ιούνιο του 2023, με αποτέλεσμα τον πνιγμό περισσότερων των 600 ανθρώπων. Κι αν κάποιος ή κάποιες καταφέρουν να περάσουν, «απολαμβάνουν» τη «ζεστή φιλοξενία» του ελληνικού κράτους, που περιλαμβάνει κυνήγι από τους μπάτσους (και από διάφορα φασιστοειδή), απελάσεις, εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και κέντρα κράτησης. Πολύ σημαντικό «επεισόδιο» σε αυτή τη διαρκή συνθήκη αποτέλεσε η προσπάθεια παρουσίασης των μεταναστ(ρι)ών ως εισβολέων με στόχο την αμφισβήτηση των συνόρων και την αποσταθεροποίηση της χώρας τον Μάρτη του '20. Για εβδομάδες το ελληνικό κράτος στον Έβρο αντιμετώπιζε τους/τις εξαθλιωμένους/ες με μονάδες των ΜΑΤ, του στρατού και της συνοριοφυλακής, με κάθε μέσο αποτροπής, ακόμα και με πραγματικά πυρά, ενώ διάφορα παραστρατιωτικά σώματα είχαν την ελευθερία να χτυπούν και να συλλαμβάνουν μετανάστ(ρι)ες.

Και όσο κι αν αυτή η πολιτική, στην πρακτική της μάλιστα αποτύπωση, φαντάζει και είναι βάρβαρη, αποτελεί επί της ουσίας συνέχεια της αμέσως προηγούμενης κρατικής διαχείρισης. Αυτή της περιόδου διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, κατά τη διάρκεια της οποίας, με προμετωπίδα την φορτισμένη έννοια της «ανθρωπιστικής κρίσης», ως άλλης κατάστασης πολέμου, εκκενώθηκε ο προσφυγικός καταυλισμός 13.000 μεταναστ(ρι)ών στην Ειδομένη, επεκτάθηκαν και κανονικοποιήθηκαν κοινωνικά τα κέντρα κράτησης, με κορυφαία εκδοχή αυτής της αθλιότητας το κέντρο κράτησης της Μόριας στη Μυτιλήνη. Παράλληλα, μαζί με την ένταξη του στρατού στην κατασκευή και διαχείρισή τους το κράτος διοχέτευσε τεράστια κονδύλια σε ΜΚΟ για να παρέχουν στήριξη και να διαχειριστούν τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς ως αναξιοπαθούντες, σφετεριζόμενες την έννοια της αλληλεγγύης και μετατρέποντάς την σε οίκτο.

.....

Κλείνοντας αυτή τη σύντομη εισήγηση θα θέλαμε να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι η κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης (όπως φάνηκε και από όσα καταθέσαμε παραπάνω) δεν αφορά απλά, κάποιες μεμονωμένες περιπτώσεις απάντησης σε τυχαίες κρίσεις (πραγματικές ή κατασκευασμένες) από την πλευρά της κυριαρχίας. Αποτελεί μια μεθοδολογία διαχείρισης του εκάστοτε κρισιακού επεισοδίου στην κατεύθυνση του όλο και αποτελεσματικότερου ελέγχου του πληθυσμού, τόσο σε τοπικό όσο και σε πλανητικό επίπεδο. Η διαδοχή όμως αυτών των καταστάσεων, με ολοένα και μεγαλύτερη συχνότητα, δημιουργεί μια πολιτική συνέχεια και θα μπορούσε να μας οδηγήσει στο να διερευνήσουμε αν υπάρχει μετάβαση σε ένα νέο στάδιο κυβερνητικής, το οποίο θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «κράτος έκτακτης ανάγκης» (λόγω της παγίωσης των χαρακτηριστικών που αναφέραμε) και που έρχεται σε συνέχεια του «κράτους ασφάλειας», που με τη σειρά του είχε «διαδεχτεί» το «κράτος πρόνοιας».

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης αποτελεί μια άκρως αποτελεσματική τεχνολογία διακυβέρνησης, γιατί πέρα από τη διεύρυνση των θεσμικών και κυβερνητικών ορίων και πρωτοβουλιών του κράτους, διατυπώνει διαρκώς διλήμματα και διακυβεύματα με όλο και πιο επιθετικό τόνο. Αυτά τα διακυβεύματα επιχειρούν να δημιουργήσουν τη μέγιστη δυνατή συναίνεση των υπηκόων, καθιστώντας τους «συμμέτοχους» στις κρατικές πολιτικές απέναντι σε αυτά. Ας θυμηθούμε τα επαναλαμβανόμενα κελεύσματα για συστράτευση σε πολέμους (απέναντι στον «αόρατο εχθρό» ή απέναντι στην απειλή προς την Ευρώπη που λέγεται Ρωσία). Πρόκειται για μια μεθοδολογία κρατικοποίησης των συνειδήσεων, η αποτελεσματικότητα της οποίας έχει καταφέρει μέσα στα χρόνια να πετύχει ακόμα και τη «συστράτευση» κομματιών του κινήματος (η περίοδος covid είναι διαφωτιστική σε σχέση με αυτό). Απαντήσεις απέναντι σε αυτή τη συνθήκη καλούμαστε να αναζητήσουμε και να συνδιαμορφώσουμε συλλογικά. Για να μπορέσουμε να ξαναγίνουμε επιθετικοί/-ες απέναντι στη σύγχρονη δυστοπία και η λέξη εξέγερση να επανέλθει στα χείλη των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Απρίλιος 2025

Συνέλευση αναρχικών ενάντια στα αυτονόητα του κόσμου της εξουσίας

<https://againstobvious.espivblogs.net>

against_obvious@espiv.net